

ZENEK

- Xttt... - va engegar la televisió.
- Aquí, un dia més les notícies. Hem trobat un vídeo, on es veuen els reis de cada país preocupats, perquè diuen que explotarà el nucli de la ... - va dir la de les notícies.
- Xttt... - es va apagar la televisió.
- Ring, ring, ring!- va sonar el telèfon mòbil.
- Hola? Sí, sí que ho he vist. Prepara la Werding 2.000, marxem la setmana que ve- va dir l'explorador Ruprer.

Una setmana després, tots els habitants i tots els animals estan dins d'una nau gegant d'uns 7.000 km que és com una enorme ciutat.

- Comandant 04, llest per sortir? - va preguntar el pilot Kualasqui.
- Sí!- va assistir el comandant 04.
- Tres, dos, un... sortim cap a Zenek!- va cridar el pilot Kualasqui.

Des de dalt es veu com explota la terra. El viatge dura quasi un any per l'espai.

Des de dalt es veuen milers de coses, planetes que fan com deu vegades el Sol, els hi va semblar veure una altra nau, però al final era un tros de la nostra terra i moltes coses més, però el que va cridar més l'atenció va ser una mena de riu molt gran d'un líquid desconegut on hi havia monstres, animals no identificats i un esquelet gegant.

Després d'un llarg temps, van arribar a Zenek, no s'esperaven que fos tan gran.

- Pilot Kualasqui, soc l'explorador Ruprer, hi ha massa per explorar- es va sorprendre l'explorador Ruprer.
- Sí, seran més de dos anys per descobrir-ho tot- va afirmar Kualasqui.
- No, en realitat són tres anys i mig perquè són vuit bilions de quilòmetres- es va sentir una veu amb un accent italià.

- Soldat Katherina, quina alegria escoltar-te! van cridar els dos.

Uns dies després, l'explorador Ruprer va fer un discurs a les persones que hi havia a la nau. Els hi va dir que s'haurien de quedar tres anys i mig a la nau, després anirien tots a les noves cases, des dels més pobres fins als més rics.

I així va ser, l'explorador Ruprer, el comandant 04, la soldat Katherina i algunes persones més de cada país van anar a descobrir el planeta.

Es van trobar molts animals: un pollet amb cara de porc senglar, un lleó amb una trompa d'elefant, un capibara amb potes d'ànec, un hipopòtam amb cua de camaleó i amb l'habilitat de camuflar-se, una girafa amb cap de formiga i pinces de cranc, i molts animals més. També hi havia llacs, oceans, rius, mars, boscos, sabanes, deserts, muntanyes, però tot molt més estrany del que estaven acostumats. Hi habitaven animals molt perillosos, des de bitxos mortals fins a dinosaures de 50 metres.

Van tenir molts problemes. Els va seguir una gallina amb potes de cangur i cap de serp. Van fer l'impossible per aconseguir menjar, i ho van aconseguir. Algun explorador es va posar malalt pel canvi de temperatura que hi havia en algunes zones i el van haver de portar a coll.

Van passar tres anys, tres mesos i dinou dies per tornar a la nau, els càlculs de la soldat Katherina no van ser exactes, però van arribar a la nau i els habitants van córrer cap al planeta. Alguns es van posar en llocs llunyans i altres no tant. Tots van començar a fer casa seva.

Tots els habitants del planeta es van reunir en una plaça de 2.000 quilòmetres, per fer una casa gegant als valents que van explorar el planeta.

Uns nens, amb un cant agut, van cantar davant dels exploradors com a bonic detall.

Cinc anys després, tot anava bé fins que va arribar el 5 de gener de 9.123 en què van detectar un meteorit gegant apropant-se.

- Hem de tornar a posar en marxa la Werding 2.000!- va cridar el comandant 04.

- Ni de broma, aquest planeta és molt bonic, fins i tot et diria que és més natural que la Terra. Així que preparem un coet amb bombes i desviarem el meteorit - va ordenar la soldada Katherina.

- Però, i si no surt bé?- va preguntar l'explorador Ruprer.

- Doncs...- va rumiar la soldada Katherina.

- No es pot pensar en negatiu, sortirà més que bé- va explicar el pilot Kualasqui, més positiu que els altres.

Així que, en dues hores, el comandant 04 va ordenar la NASA que llencés una bomba nuclear. La NASA va tirar una bomba, però no nuclear, van tirar una bomba de llaminadures, així fent una muralla de caramels, xocolata... La muralla era tan forta que va trencar el meteorit que feia dues vegades la terra. Després d'aquest fet ho van celebrar com mai.

Trenta anys després, van fer una estàtua per tots els valents que van fer que la humanitat encara estigués en peu.

- I així acaba la meva història- va dir una persona amb una veu de persona gran.

- Però la NASA com va fer una bomba de caramels? - va preguntar una nena.

- T'ho explicaré en una altra història, i ara, ves a jugar amb un animal que tingui el cap a la panxa - va ordenar a la nena.

- Però avi Ruprer, m'ho pots dir?- va preguntar la neta del Ruprer.

- Ja t'ho explicaré - va dir el Ruprer.

HEPTÀGON